

РЕШЕНИЕ

№ 7240

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 21.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **6338** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. Й. Г. от [населено място] срещу Заповед № 33-126/30.05.2013 г., издадена от Н. Д. - полицейски орган при Главна Дирекция „Борба с организираната престъпност”, с която на основание чл. 63, ал. 1 от ЗМВР оспорващият е задържан за срок от 24 часа.

В жалбата и в допълнението към нея, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна и постановена при допуснати съществени нарушения административно-производствените правила. Оспорващият твърди, че не са били налице материално-правните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, които да позволят на административния орган да упражни дадените му правомощия. Посочва, че не е извършил никакво престъпление и задържането му не съответства на целта на закона, която е да се предотвратяват престъпления и да се попречи на лицето, за което има обосновано предположение, че е извършило престъпление да се укрие. Инвокирани са доводи, че в случая въобще не е имало данни за съпричастност към трафик на наркотици от негова страна и това е безспорно доказано в хода на проведеното наказателно производство.

По време на проведеното по делото открито заседание жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат П. поддържа жалбата. Подробни съображения са развити в писмен вид.

Във връзка с извършените структурни промени в системата на МВР и преминаването

на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност” при Министерството на вътрешните работи към Държавна агенция „Национална сигурност”, съгласно § 14, ал. 1 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност”, съдът на основание чл. 153, ал. 2 от АПК е конституиран като ответник в настоящето производство Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”. Пълномощникът на ответника юриконсулт В., оспорва жалбата. Посочва, че действията му, във връзка с издаване на акта са били законосъобразни и са съответствали, както на установените фактически обстоятелства, така и на целта на закона. Подробни съображения са представени в писмен вид.

Участвалият в производството по делото прокурор намира жалбата за основателна, а наведените твърдения за доказани, поради което процесната заповед следва да бъде отменена.

Административен Съд С. - град, I отделение, 11 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Н. Д., към момента на издаване на оспорената заповед е бил държавен служител по смисъла на разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от ЗМВР.

На 30.05.2013 г., в качеството си на служител на Главна Дирекция „Борба с организираната престъпност” е издал Заповед № 33-126/30.05.2013 г., с която на основание чл. 63, ал. 1 от ЗМВР Г. е задържан за срок от 24 часа. На лицето е бил извършен личен обиск, съгласно чл. 68 от ЗМВР и същото е било приведено в помещенията за задържане на 07 РУП – СДВР.

Като доказателства по делото под опис са приети копия от писмени документи, съдържащи се в досъдебно производство № 195/2013 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 19116/2013 г. по описа на СРП.

Административен Съд С. - град, I отделение, 11 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Р. Г. лично на 31.05.2013 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 06.06.2013 г. /вх. № 15587/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съгласно която полицейските органи могат да задържат лице, когато има данни същото да е извършило престъпление.

Задържането под стража на основание чл. 63, във връзка с чл. 64 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето, за което има вероятност да е извършило престъпление, да се укрие и спрямо него да не може да бъде реализирано наказателно преследване.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения

административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. В хода на проведеното съдебно производство по делото, съдът съобразявайки се с наведените от страните доводи е събрал допълнителни писмени доказателства, за да провери дали са били налице фактическите основания, дали възможност на административния орган да упражни законовите си правомощия, във връзка с издаването на акта, с който се засягат безспорно права и законни интереси на Г.. Особено важни в тази насока са копията от документи, съдържащи се в посоченото по-горе досъдебно производство, които са имали пряко отношение към фактите, послужили като причина за започване на административното производство, протичането му и завършването му.

Видно от докладна записка рег. № 11719 от 31.05.2013 г. /л. 26/, изготвена от длъжностно лице при ГД „Б.“, в отдел 01 – ГДБОП-МВР е получена информация за група лица, ангажирана в дейност по трафик на наркотични вещества, като в тази връзка, на 30.05.2013 г. са задържани лицата Р. Г., С. Г. и румънския гражданин Н. Б.. При извършеното претърсване на управлявания от Г. автомобил марка „А.“, модел „А2“, с ДК [рег.номер на МПС] не са открити забранени за притежаване вещи, видно от протокола за претърсване и изземване в неотложни случаи с последващо съдебно одобрение /л. 31/. Г. е разпитан в процесуално качество на свидетел, видно от приетия протокол /л. 34/, като същият е разказал подробно за извършеното от него пътуване на 30.05.2013 г., свързано с идеята за закупуване на автомобили от П. и Д..

При направения личен обиск на С. Г., у него е открито малко количество амфетамин, което същият твърди, че е за лична употреба, видно от протокола за разпит на свидетел /л. 36/. Нито Г., нито Г. твърдят, че се познават, а и доказателства в тази насока не са приложени към досъдебното производство.

Проверката и обсъждането в съвкупност и пълнота на всички събрани доказателства в настоящето производство, не дават възможност да се направи сигурен извод за съществуването на описаните в оспорената заповед фактически обстоятелства, дали възможност на компетентния административен орган, да упражни правомощията си.

На първо място това е така, защото в заповедта е посочено, че тя се издава на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, т.е. при хипотезата, при която има данни, че е лицето е извършило престъпление. В акта бланкетно е посочено – „извършено престъпление по чл. 354А от НК“. Липсата на описание на фактите, които свързват Г. с конкретно противоправно деяние, на практика лишава административният акт от точни и ясни мотиви. Съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, очертават законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В разглеждания казус, независимо от факта, че в заповедта е посочено, че същата се издава във връзка с извършено престъпление, не става ясно какво точно е престъплението, при какви обстоятелства и кога е извършено и най-вече каква е връзката на оспорващия с него. От представените от ответника доказателства също не се установява съпричастността на Г., към конкретно престъпно деяние. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган упражнява

предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При конкретния спор, поради липсата на точното описание на евентуално извършеното от Г. противоправно деяние, съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките за налагането на посочената мярка. Този порок е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

От друга страна, дори в представените копия от документи, съдържащи се в досъдебното производство, няма доказателства за връзка на оспорващия с конкретно престъпление. Няма данни той да се е познавал с Г., у когото са намерени наркотичните вещества, както същият да е замесен в трафик на такива вещества, така както е посочено в описаната по-горе докладна записка.

Целта на мярката по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР е да се попречи на уличения да се укрие, да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване, като за всеки конкретен случай на задържане данните следва да бъдат категорично установени. Според настоящия състав на съда, в разглеждания случай тези условия не са изпълнени, защото няма данни, за това, че Г. е имал отношение към търговия или трафик на забранени вещества, а още по-малко, че е можел да се укрие и така да осуети наказателното преследване срещу него. В разглеждания случай е било достатъчно, след проведените на място претърсване и личен обиск, лицето да бъде освободено, поради липса на данни за извършено от него престъпление.

За да възникнат предпоставките за налагане на принудителната мярка е достатъчно да има обосновано предположение, че лицето може да е извършило противоправно деяние и да има възможност да осуети наказателното преследване, което в разглеждания случай не е установено по категоричен и безспорен начин.

Изложеното до тук налага извода, че е налице разминаване на приетите от органа за установени фактически обстоятелства, послужили му като основание да упражни дадените му от закона правомощия, с действителните такива, което представлява нарушение на възприетия в чл. 7 от АПК принцип на истинност - административните актове да се основават на действителните факти от значение за случая и на целта. Нарушен е и принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, а именно, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предвид на изложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но при нарушаване на предвидената форма и при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

Предвид на факта, че оспорващият не е поискал присъждане на разноски, съдът не дължи произнасяне в тази връзка.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Й. Г. от [населено място] № 33-126/30.05.2013 г., издадена от

Н. Д. - полицейски орган при Главна Дирекция „Борба с организираната престъпност”, с която на основание чл. 63, ал. 1 от ЗМВР оспорващият е задържан за срок от 24 часа.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..